

Personages deel 2

In het vliegtuig was het warm. Irma wuifde zich koelte toe met het Inflight magazine. Voorzichtig trok ze het bontje van haar hals af.

“Sorry Orpheus, je moet er even af, ik heb het te warm” zei ze tegen het kopje dat aan het bontje vast zat. De oogjes van het diertje sloten zich, hij had het vast ook warm. Naast haar zat een man, hij leek op een zakenman. Strak in het pak, een laptop op het tafeltje voor zich, met ingewikkelde grafieken erop. Toen hij haar had horen praten keek hij verbaasd op. Hij zag dat ze tegen haar bontje sprak en schudde toen zijn hoofd.

“Is er iets?” vroeg Irma aan de man. Ze merkte dat hij een stukje opschoof, bij haar vandaan.

“Nee, ik ben aan het werk” zei hij nors. Ze glimlachte naar hem maar hij zag het niet.

Ineens maakte het vliegtuig een schok en ze schoot opzij, recht tegen de man aan. Met een klein gillette greep ze zijn arm vast. Hij verstijfde, keek eerst naar voren, naar de stewardess die zich aan een stoel had vastgegrepen en toen naar Irma, die zijn arm vasthield. Ze liet snel los.

“Dat was schrikken” zei ze. En het volgende moment gebeurde het weer, het vliegtuig schokte naar de andere kant en ze viel met haar hoofd tegen het raam.

“Dennis!” riep ze uit. Ze worstelde zich overeind en wilde langs de man heen. Die hield haar tegen:

“Mevrouw er is turbulentie, u moet blijven zitten!” zei hij in paniek. Dus dit is je zwakke plek, dacht Irma en resoluut klom ze over zijn benen heen. De man keek in afschuw naar haar.

“Ik moet daarheen!” zei ze en wees richting de cockpit, “hij is aan het stunts!” De ogen van de man werden nog groter. Hij dacht waarschijnlijk dat ze horendol was. Dat was ook zo. Maar nu moest ze echt ingrijpen.

Irma hobbelde door de gang naar voren. Eén van de stewardessen probeerde haar tegen te houden maar door een nieuwe schok viel ze zijwaarts op schoot bij een dikke donkere dame. Die sloeg beschermend haar armen om het frêle meisje heen.

Bij de cockpit aangekomen rukte Irma de deur open. Mark de piloot zat met zijn neus tegen het raam gedrukt. Dennis zat aan de stuurknuppel. Ze keek naar buiten en wat ze zag oversteeg zelfs haar verbeelding. Er waren er niet een paar, maar wel honderd. Ze bewogen om elkaar heen, in een gracieuze dans, leek het. Mark keek ademloos toe.

“Hey!” zei Irma en ze schrokken op.

“Wij zitten te schudden daarbinnen, houden jullie het vliegtuig recht?!” zei ze met een gespeelde boze stem. Mark keek schuldbevestigend naar haar.

“Sorry Irma, Dennis en ik zaten om de beurt te kijken naar de eenhoorns, het lijkt of er problemen zijn tussen twee groepen”. Hij leunde tegen de stuurknuppel die Dennis vast had en het vliegtuig maakte weer een zwiep. Irma viel opzij en kon zich nog net vastgrijpen aan de deur.

“Pas nou op!” riep ze, nu echt boos. “Het zit vol mensen, die angstig zijn omdat ze denken dat er turbulentie is!” Mark keek weer als het stoutste jongetje van de klas dat een standje krijgt.

“Ze bewegen met ons mee, zie je?” hij wees naar buiten. Een groep spierwitte eenhoorns vloog voor het toestel uit. Een andere groep, iets meer beige gekleurd, leek hen achterna te gaan. De witte groep leek een soort dans uit te voeren om de beige te vermijden. Gebiologeerd keek Irma toe.

“Wat zou er toch aan de hand zijn?” vroeg ze peinzend.

“Ja dat vraag ik me ook af!” hoorde ze een boze stem achter zich. De zakenman die naast haar zat stond in de cockpit, in zijn hand had hij haar bontje.

“Dat beest van u heeft me gebeten!” zei hij boos, “ik wilde hem alleen maar even goed leggen en toen hapte hij ineens toen, het is toch...” midden in de zin stakte hij en keek naar buiten. Zijn mond viel open.

“Wa... wa... wa... wat is dit?!” stamelde hij. Irma trok hem snel naar binnen en sloot de deur.

“Meer pottenkijkers hebben we niet nodig, kan je een vliegtuig besturen?” vroeg ze hem.

“Wie, wat, ik?” stamelde de man.

“Nou.. ik heb mijn vliegbrevet, maar dat is voor kleinere types” bracht hij uit, terwijl zijn ogen gefixeerd bleven op de dansende, vliegende eenhoorns voor het raam.

“Nou hup dan” zei Irma resoluut en duwde hem richting de stuurknuppel, “houd dit ding recht, dan gaan wij dit oplossen” zei ze. Hij liet zich gedwee naar de pilotenstoel leiden, waar Dennis al uit was opgestaan. Hij keek nog een keer naar buiten, toen naar de jongen die achter het stuur had gezeten, schudde toen zijn hoofd en richtte zich op het paneel met knoppen en de stuurknuppel.

“De brandstof is bijna op en we zitten recht boven de oceaan” merkte hij op. Irma schrok en schudde Mark door elkaar.

“Wat heb je gedaan?” riep ze uit.

“We hebben afgeremd Irma” zei Dennis, “we konden niet te hard gaan, voor de eenhoorns”. Irma zuchtte.

“Oké we gaan een plan maken, we moeten ergens landen. En we moeten erachter komen wat er met die eenhoorns aan de hand is, zijn ze aan het vechten of vluchten?”

Ze tuurde naar buiten, samen met Dennis en Mark. Eén van de dieren kwam tot vlakbij het raam gezweefd, op het lijf leek een zwarte plek te zitten.

“Wat is dat nou?” vroeg Irma en ze keek met Dennis en Mark aan. Het dier opende zijn bek. Het leek te hinniken. Toen draaide het zich om en vloog naar de linkerkant. De rest van de troep witte eenhoorns volgde het dier. De andere groep ging er achteraan.

“Hup, volgen” zei Mark tegen de zakenman. Die trok aan de stuurknuppel en het vliegtuig zwierde naar links. Van binnenin de cabine klonk gegil.

Ik werd wakker. Naast me lag een schrijfblok. Ik liet mijn ogen over de woorden gaan. Weer een nacht vol fantasie, zag ik. Mark, Irma en Dennis waren hun avontuur aan het beleven. Toch klopte er iets niet. Ik las de tekst nog een keer. En daarna de zin die ik was begonnen.. dit ging niet goed, ik moest snel ingrijpen! Ik greep mijn pen en schreef als een razende.